

ἐκ-ζωπῦρέω, μέλ. -ήσω, ξανανάβω, αναζωπυρώνω, σε Αριστοφ., Πλούτ.
ἔκηα, Επικ. αόρ. α΄ του καίω.

ἐκηβολία, ἦ, η ικανότητα, η τέχνη της τοξευτικής, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐκη-βόλος, Δωρ. ἐκᾶ-βόλος, -ον (ἐκάς, βάλλω), αυτός που βάλλει, που
χτυπά, που τοξεύει από μακριά, επίθ. του Απόλλωνα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἔκηλος, Δωρ. ἔκᾶλος, -ον, = εὔκηλος, ἡσυχος, αυτός που βρίσκεται σε
ηρεμία, σε γαλήνη, Λατ. securus, λέγεται για πρόσωπα που απολαμβάνουν
κάτι για τον εαυτό τους, σε Όμηρ. ἔκηλοι συλήσετε, εσείς θα τους
ληηλατήσετε εύκολα, δηλ. χωρίς κώλυμα ή εμπόδιο, σε Ομήρ. Ιλ. ἔκ. εὔδειν,
σε Σοφ. ουδ. ως επίρρ., στον ίδ.

ἔκητι, Δωρ. και Αττ. ἔκᾶτι. **I.** μέσω, διαμέσου, εξαιτίας, με την αρωγή, με τη
βοήθεια, Διὸς ἔκητι, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **II.** ἔνεκα, εξαιτίας, για λογαριασμό,
χάριν, σε Τραγ. ἔπισης, ως προς, Λατ. quod attinet ad, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἐκθαμβέομαι, Παθ., εκπλήσσομαι, σε Κ.Δ.

ἔκ-θαμβος, -ον, εκπληκτος, κατάπληκτος, σε Κ.Δ.

ἐκ-θαμνίζω (θάμνος), ξεριζώνω, εξαφανίζω, σε Αισχύλ.

ἐκθᾶνεῖν, απαρ. αορ. β΄ του ἐκθνήσκω.

ἐκ-θαρρέω, μέλ. -ήσω, επιτετ. αντί θαρρέω, έχω πλήρη, απόλυτη
εμπιστοσύνη σε κάποιον, με δοτ., σε Πλούτ.

ἐκ-θεάομαι, αποθ., βλέπω, κοιτώ, παρατηρώ κάτι μέχρι τέλους, σε Σοφ.

ἐκ-θεᾶτριζω, μέλ. -σω, εκθέτω σε δημόσια θέα, εκθέτω, παρουσιάζω σε
δημόσια καταισχύνη, σε Κ.Δ.

ἐκ-θειάζω, μέλ. -σω. **I.** θεοποιώ, αποθεώνω, σε Λουκ. λατρεύω ως θεό, σε
Πλούτ. **II.** λέγεται για πράγματα, κάνω κάτι αντικείμενο θρησκείας, στον ίδ.

ἐκθείς, μτχ. αορ. β΄ του ἐκτίθημι.

ἐκ-θέμεναι ή -θέμεν, Επικ. αντί ἐκθεῖναι, απαρ. αορ. β΄ του ἐκτίθημι.

ἐκ-θερᾶπέω, μέλ. -σω, επιτετ. αντί θεραπεύω, θεραπεύω εντελώς, σε Αισχίν,
Πλούτ.

ἐκ-θερίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, θερίζω ή δρέπω εντελώς, σε Δημ.

ἐκθέσθαι, απαρ. Μέσ. αορ. β΄ του ἐκτίθημι.

ἐκθεσις, -εως, ἦ (ἐκτίθημι), ἐκθεση, λέγεται για βρέφος ή νήπιο, σε Ηρόδ.,
Ευρ.

ἔκ-θεσμος, -ον, ὄ, ο εκτός νόμου, παράνομος· φρικτός, σε Πλούτ.

ἔκθετος, -ον (ἐκτίθημι), εκτεθειμένος, σε Ευρ.

ἐκ-θέω, μέλ. -θεύσομαι, τρέχω προς τα έξω, πραγματοποιώ έξοδο, σε Ξεν.

ἐκ-θηράομαι, αποθ., κυνηγώ, συλλαμβάνω σε Ξεν., Πλούτ.

ἐκ-θηρεύω, μέλ. -σω, = το προηγ., σε Ηρόδ.

ἐκ-θηριόομαι, Παθ., γίνομαι ολοκληρωτικά θηρίο, εξαγριώνομαι, Λατ.
efferați, σε Ευρ.

ἐκ-θλίβω[ι], μέλ. -ψω, συμπιέζω, συνθλίβω· προξενώ μεγάλη θλίψη,
καταθλίβω, σε Ξεν.

ἐκ-θνήσκω, μέλ. -θᾶνοῦμαι, αόρ. β΄ ἐξέθᾶνον. **1.** εξαλείφομαι σταδιακά,
σχεδόν πεθαίνω, γέλω (αντί γέλωτι) ἔκθανον, σχεδόν πέθαναν στα γέλια, στο
γέλιο, σε Ομήρ. Οδ. **2.** πέφτω σε λιποθυμία που μοιάζει με θάνατο,
νεκρώνομαι, βρίσκομαι στο σημείο του θανάτου, σε Σοφ.

ἐκ-θoinάομαι, μέλ. -ήσομαι· αποθ., καταβροχθίζω, με αιτ., σε Αισχύλ.

ἔκ-θορον, Επικ. αντί ἐξ-έθορον, αόρ. β΄ του ἐκθρώσκω.

ἐκ-θρηνέω, μέλ. -ήσω, θρηνώ ηχηρά, σε Λουκ.

ἐκ-θρῶσκω, μέλ. -*θοροῦμαι*, αόρ. β' *ἐξέθορον*· *πηδῶ ἐξω ἀπό, με γεν., ἔκθορε δίφρου*, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *κραδίη δέ μοι ἔξω σθηθέων ἐκθρῶσκει*, λέγεται για τον έντονο χτύπο της καρδιάς, στο *ιδ.*· *σπανίως με αιτ.*, σε *Ανθ.*

ἐκ-θῆμιάω, μέλ. -*άσω*, καίω ως *θυμίαμα*, *λιβάνι*, *λιβανίζω*, σε *Ευρ.*

ἐκ-θῆμος, -ον, I. αυτός που βρίσκεται εκτός εαυτού, *αναίσθητος*, *μανιώδης*, *Λατ.* *demens*, σε *Αισχύλ.* **II.** *ένθερμος*, *πρόθυμος*, *φλογερός*, *διακαής*, σε *Πλούτ.*

ἐκθῆσις, -εως, ἡ, *εξιλέωση*, *Λατ.* *exiriatio*, σε *Πλούτ.*

ἐκ-θύω, μέλ. -*ύσω [ῥ]*· **1.** *προσφέρω* *θυσία*, *θυσιάζω*, *σφάζω*, σε *Σοφ.*, *Ευρ.* **2.** *Μέσ.*, *εξιλέονομαι*, *εξαγνίζομαι* με *προσφορές* ή *αφιερώματα*, *Λατ.* *lustrare*, *expiare*, με *αιτ. πράγμ.*, σε *Ηρόδ.*· *αλλά με αιτ. προσ.*, *εξευμενίζω*, *καταπραύνω*, σε *Ευρ.*

ἐκίχον, αόρ. β' του *κιχάνω*.

ἐκ-καγχάζω, μέλ. -*σω*, *ξεσπῶ* σε *δυνατό*, *ηχηρό* *γέλιο*, σε *Ξεν.*

ἐκ-κάθαίρω, μέλ. -*κάθάρῶ*, *καθαρίζω* *εντελώς*. **1.** με *αιτ. του πράγμ.* που *καθαρίζεται*, *καθαρίζω* *τάφρους κ.λπ.*, σε *Ομήρ. Ιλ.*· *χθόνα ἐκκαθαίρει κνωδάλων*, *καθαρίζει*, *απαλλάσσει* *αυτή τη χώρα* από *τέρατα*, σε *Αισχύλ.* — *Παθ.*, *καθαρίζομαι* *εντελώς*, *εξαγνίζομαι*, σε *Ξεν.* **2.** με *αιτ. που δηλώνει* την *ακαθαρσία* που *έχει αφαιρεθεί*, *ξεκαθαρίζω*, σε *Πλάτ.*

ἐκ-καθεύδω, μέλ. -*ευδήσω*, *κοιμάμαι* *έξω απ' το συνηθισμένο μου κατάλυμα*, σε *Ξεν.*

ἐκ-καί-δεκα, *άκλιτο*, *δεκαέξι*, *Λατ.* *sedecim*, σε *Ηρόδ. κ.λπ.*

ἐκκαϊδεκά-δωρος, -ον (δῶρον), αυτός που *έχει μήκος δεκαέξι παλάμες*, σε *Ομήρ. Ιλ.*

ἐκκαϊδεκά-λίνος, -ον (λίνον), αυτός που *αποτελείται από δεκαέξι κλωστές*, σε *Ξεν.*

ἐκκαϊδεκά-πηχυς, *Δωρ.* -*πᾶχυς, -υ*, *γεν. -εος*, *συνηρ. -ους*, αυτός που *έχει μήκος ή ύψος δεκαέξι πήχεις*, σε *Ψήφ. Βυζ. παρά Δημ.*

ἐκ-και-δέκατος, -η, -ον, *δέκατος* *έκτος*, σε *Ηρόδ. κ.λπ.*

ἐκκαϊδεκ-έτης, -ου, ό, *θηλ. -έτις, -ιδος*, αυτός που *είναι δεκαέξι ετών*, σε *Ανθ.*

ἐκ-καιρος, -ον, *ξεπερασμένος*, *απαρχαιωμένος*, σε *Ανθ.*

ἐκ-καίω, *Αττ.* **ἐκ-κάω**, μέλ. -*καύσω*, *μτχ. αορ. α' ἐκκέας*· **I.** *καίω* *εντελώς*, σε *Ηρόδ.*, *Ευρ.* **II.** *ανάβω*, *εξάπτω*, σε *Ηρόδ.*, *Αριστοφ.*

ἐκκᾶκέω, μέλ. -*ήσω*, *είμαι λιπόψυχος*, *δειλιάζω*, σε *Κ.Δ.*

ἐκ-κάλαμομαι (κάλαμος II. 2), *αποθ.*, *ψαρεύω* με *ψαροκάλαμο*, σε *Αριστοφ.*

ἐκ-κᾶλέω, μέλ. -*έσω*, **I.** *καλώ* *κάποιον* *έξω ή προκαλώ* *διαμαρτυρία*, *προσκαλώ* *κάποιον* να *βγει* *έξω*, σε *Όμηρ.*, *Ηρόδ.*, *Ευρ.* **II. 1.** *Μέσ.*, *καλούμαι* *έξω*, σε *Ομήρ. Οδ.*, *Ηρόδ.* **2.** *προκαλώ* *διαμαρτυρία*, *βρίσκω* την *αλήθεια*, σε *Αισχύλ. κ.λπ.* **3.** με *απαρ.*, *καλώ* *κάποιον* να *κάνει* *κάτι*, σε *Σοφ.*

ἐκ-κᾶλύπτω, μέλ. -*ψω*, *αποκαλύπτω*, σε *Ηρόδ.*· *φανερώνω*, *φέρνω* στο *φως*, σε *Αισχύλ.*, *Σοφ.* — *Μέσ.*, *αποκαλύπτω* τον *εαυτό μου*, *αποκαλύπτομαι*, *ξεσκεπάζομαι*, σε *Ομήρ. Οδ.*, *Πλάτ.*

ἐκ-κάμνω, μέλ. -*κάμοῦμαι*, *κουράζομαι*, *εξαντλούμαι* από *κάτι*, με *αιτ.*, σε *Θουκ.*· με *μτχ.*, *ἐξέκαμον πολεμοῦντες*, σε *Πλούτ.*· *έκκ. πληγαῖς*, *δαμάζεται*, *υποκύπτει* στα *χτυπήματα*, στον *ιδ.*

ἐκ-καρπίζομαι, *Μέσ.*, *αποδίδω* ως *παραγωγή*, ως *σοδειά*, *παράγω* *καρπό*, σε *Αισχύλ.*

ἐκ-καρπόομαι, μέλ. -ώσομαι· **I.** Μέσ., απολαμβάνω τον καρπό κάποιου πράγματος, ἄλλης γυναικὸς παιῆδας ἕκκ., αποκτώ παιδιά από κάποια ἄλλη σύζυγο, σε Ευρ. **II.** αποκομίζω, αντλώ ὄφελος από την ὑπαρξη πράγματος, με μτχ., σε Θουκ.

ἐκ-κατα-πάλλομαι, Επικ. γ' ενικ. αορ. -κατέπαλτο — Παθ., πηδῶ κάτω από ένα μέρος, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.

ἐκ-κατεῖδον, αόρ. β', χωρίς ενεστ. ἐκκαθοράω σε χρήση· κοιτώ προς τα κάτω από κάποιο μέρος, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ.

ἐκ-καυλίζω, μέλ. -σω, τραβῶ έξω το κοτσάνι· μεταφ., αφανίζω, καταστρέφω συθέμελα, σε Αριστοφ.

ἐκ-καυχάομαι, μέλ. -ήσομαι, περηφανεύομαι, κομπάζω ηχηρά, με απαρ., σε Ευρ.

ἐκκάω, Αττ. αντί ἐκκαίω.

ἐκ-κειμαι, χρησιμ. ως Παθ. του ἐκτίθημι· **I. 1.** ρίχνομαι έξω ή εκτίθεμαι, σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για δημόσιες αναγγελίες, δημοσιεύομαι, τοιχοκολλοῦμαι, σε Δημ. **II.** με γεν., ρίχνομαι έξω, μένω γυμνός, σε Σοφ.

ἐκ-κενῶω, ποιητ. **ἐκ-κεινόω**, μέλ. -ώσω, αδειάζω, αφήνω κάτι ἔρημο, σε Αισχύλ.· ἐκκενοῦν θυμὸν ἐς σχεδίαν γέροντος, παραδίδω το πνεῦμα μου μέσα στο πλοιάριο του Χάροντα, δηλ. παραδίδω την ψυχή μου, σε Θεόκρ.· ἐκκ. ἰούς, ρίχνω ὅλα τα βέλη μου, σε Ανθ. — Παθ., εγκαταλείπομαι, σε Αισχύλ.

ἐκ-κεραίζω, μέλ. -σω, αποκόπτω τη ρίζα και τα κλαδιά, σε Ανθ.

ἐκ-κέχῶμαι, Παθ. παρακ. του ἐκχέω.

ἐκκεχῶμένως, επιρρ. μτχ. Παθ. παρακ., ἀφθονα, πλούσια, υπερβολικά, σε Πλάτ.

ἐκ-κηραίνω, εξασθενῶ, εξαντλώ, σε Αισχύλ.

ἐκ-κηρύσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I.** προκηρύσσω μέσω της φωνής κήρυκα, σε Σοφ. **II.** θέτω κάποιον εξόριστο με προκήρυξη, σε Ηρόδ. — Παθ., ἐξεκηρύχθην φυγᾶς, σε Σοφ.

ἐκ-κινέω, μέλ. -ήσω, κινῶ προς τα έξω, ἔλαφον, σε Σοφ.· μεταφ., διεγείρω, ερεθίζω, εξάπτω, συναρπάζω, σε Πλούτ.

ἐκ-κίω, εξέρχομαι, βγαίνω έξω, σε Ομήρ. Οδ.

ἐκ-κλάζω, μέλ. -κλάζω, φωνάζω, κραυγάζω, σε Ευρ.

ἐκ-κλείω, Ιων. -κλήϊω, Αττ. -κλήω, μέλ. Αττ. -κλήσω· **1.** κλείνω έξω από ένα μέρος, αποκλείω, με γεν., σε Ευρ. **2.** μεταφ., αποκλείω από ένα πράγμα, εμποδίζω, σε Ηρόδ., Αισχίν. — Παθ., ἐκκληϊόμενοι τῇ ὥρῃ, αυτοί που παρεμποδίζονται από το χρόνο (από την ἔλλειψη χρόνου), σε Ηρόδ.

ἐκ-κλέπτω, μέλ. -ψω, **I.** κλέβω και παίρνω έξω κρυφά, υπεξαιρώ, κλέβω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· ἐκκλ. πόδα, φεύγω λαθραία, κρυφά, σε Ευρ.· ἐκκλ. μὴ θανεῖν, στον ίδ. **II.** ἐκκλ. τινὰ λόγους, τον εξαπατώ, σε Σοφ.· μὴ ἐκκλέψης λόγον, μην κρύβεις, μη συγκαλύπτεις την υπόθεση, μίλα χωρίς να υποκρύψεις κάτι, στον ίδ.

ἐκκληϊῶ, Ιων. αντί ἐκκλείω.

ἐκκλησία, ἡ (ἐκκλητος)· **I.** συνάθροιση πολιτῶν που συγκαλεῖται ανά τακτά χρονικά διαστήματα, νομοθετική συνέλευση, σε Θουκ. κ.λπ.· στην Αθήνα οι τακτικές Συνελεύσεις ονομάζονταν κύριαι, οι ἑκτακτες καλούνταν σύγκλητοι, παρά Δημ.· ἐκκλ. συναγείρειν, συνάγειν, συλλέγειν, ἀθροίζειν, συγκαλῶ συνέλευση, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ἐκκλ. ποιεῖν, «κάνω συνέλευση», σε Αριστοφ.· ἐκκλ. γίγνεται, καθίσταται, πραγματοποιεῖται συνέλευση, σε Θουκ.· ἐκκλ. διαλύειν, ἀναστήσαι, διαλύω τη συνέλευση, στον ίδ. κ.λπ.· ἀναβάλλειν,

αναβάλλω τη συνέλευση, στον ίδ. **II.** στην Κ.Δ., η Εκκλησία του Χριστού, είτε σώμα των πιστών είτε τόπος συνάθροισης, χριστιανικός ναός.

ἐκκλησιάζω, μέλ. -άσω, παρατ. ἐκκλησιάζον, αορ. α' ἐκκλησίασα· επίσης ανώμ., ἐξεκκλησιάζον, ἐξεκκλησίασα (πρβλ. [ἐγκωμιάζω](#)). **1.** συνέρχομαι σε συνέλευση, συζητώ μέσα σε αυτή, συνεδριάζω δημοσίως, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ. **2.** είμαι μέλος της εκκλησίας του δήμου, ἐκκλ. ἀπὸ τμήματος οὐθένος, σε Αριστοφ.

ἐκκλησιαστής, -οῦ, ὁ, μέλος της ἐκκλησίας, σε Πλάτ.

ἐκκλησιαστικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή ταιριάζει στην ἐκκλησία, σε Δημ.: τὸ ἐκκλησιαστικὸν (ἀργύριον) ο δημόσιος μισθός που ελάμβανε κάθε πολίτης που συμμετείχε στη συνεδρίαση της ἐκκλησίας, σε Λουκ.

ἐκ-κλητεύω, μέλ. -σω, κλητεύω στο δικαστήριο, σε Αισχίν.

ἔκκλητος, -ον (ἐκκαλέω), αυτός που έχει εκλεχθεί για να δικάσει ή για να διαιτητεύσει πάνω σ' ένα ζήτημα· ἐκκλ. πόλις, πόλη που έχει αναλάβει καθήκοντα διαιτησίας, σε Αισχίν.· οἱ ἔκκλητοι, στη Σπάρτη, λαϊκή επιτροπή πολιτών που έχει εκλεχθεί για ειδικές υποθέσεις, σε Ξεν.

ἐκκλήω, μέλ. -ήσω, αρχ. Αττ. αντί ἐκκλείω.

ἐκ-κλίνω, μέλ. -ῖνῶ· **1.** παρεκκλίνω, βγαίνω εκτός της συνηθισμένης γραμμής, παρεκτρέπομαι· αμτβ., (ενν. ἐαυτόν), απομακρύνομαι, υποχωρώ, αποχωρώ, παραμερίζω, σε Θουκ., Ξεν.· επίσης με αιτ., αποφεύγω, τι, σε Πλάτ. **2.** στρέφομαι προς κάποιο μέρος, κατά τι, σε Ξεν.

ἐκ-κλύζω, μέλ. -ύσω, ξεπλένω λεκέδες, σε Πλάτ.

ἐκ-κναιώ, φθείρω, εξαντλώ· μεταφ., λέγεται για ενοχλητική φλυαρία, όπως το Λατ. enecare, σε Θεόκρ.: γ' πληθ. Δωρ. μέλ. ἐκκναισεῦντι.

ἐκ-κνάω, μέλ. -ήσω, αφαιρώ με την ζύστρα, αποξέω, με γεν., σε Ηρόδ.

ἐκ-κοβᾶλικεύομαι, αποθ., εξαπατώ με πανουργίες, με τεχνάσματα, κολακεύω, δελεάζω, σε Αριστοφ.

ἐκ-κοκκίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, αφαιρώ τον πυρήνα, το κουκούτσι, ξεσποριάζω· μεταφ., ἐκκ. σφυρόν, εξαρθρώνω τον αστράγαλό μου, σε Αριστοφ.· ἐκκ. τὰς πόλεις, λεηλατώ, ερημώνω πόλεις, στον ίδ.

ἐκ-κολάπτω, μέλ. -ψω, εξαλείφω, διαγράφω, σε Θουκ.

ἐκ-κολυμβάω, μέλ. -ήσω, κολυμπώ έξω από, βγαίνω έξω κολυμπώντας, με γεν., σε Ευρ.

ἐκκομῖδή, ἡ, μεταφορά, κουβάλημα προς τα έξω, σε Ηρόδ.· λέγεται για νεκρό, ταφή, εκφορά, ενταφιασμός, σε Ανθ.

ἐκ-κομίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ· **I. 1.** μεταφέρω, βγάζω έξω, ιδίως σε μέρος που είναι ασφαλές, σε Ηρόδ.: ἐκκ. τινὰ ἐκ πρήγματος, εμποδίζω κάποιον να μπει σε κίνδυνο, στον ίδ.· ομοίως και στη Μέσ., στον ίδ., σε Θουκ. **2.** κάνω εκφορά ενός νεκρού, θάβω, κηδεύω, ενταφιάζω, Λατ. efferre, σε Πλούτ. **II.** υπομένω κάτι μέχρι το τέλος, τι, σε Ευρ.

ἐκκομπάζω, μέλ. -σω, καυχίεμαι, περηφανεύομαι πολύ, κομπορρημονώ, σε Σοφ.

ἐκ-κομψεύομαι, Μέσ., εκθέτω, παρουσιάζω, εκφράζομαι με κομψό τρόπο, σε Ευρ.

ἐκκοπή, ἡ, αφαίρεση αιχμής βέλους από το σώμα μέσω τομής, σε Πλούτ.

ἐκ-κόπτω, μέλ. -ψω, παρακ. -κέκοφα, Παθ. αορ. β' ἐξ-εκόπην· **1.** αποκόπτω, αφαιρώ, χτυπώ — Παθ., ἐξεκόπη τὸφθαλμῶ, είχε και τα δύο του μάτια χτυπημένα, σε Αριστοφ. **2.** κόβω (δέντρα), τα αποκόπτω από δάσος, υλοτομώ (πρβλ. [ἐκβάλλω](#)), σε Ηρόδ., Ξεν.· ἐκκ. τὸν παράδεισον, κόβω, ρίχνω κάτω, υλοτομώ όλα τα δέντρα του δάσους, σε Ξεν. **3.** μεταφ., ανακόπτω, τερματίζω,

εξολοθρεύω, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** ως στρατιωτικός όρος, αποκρούω, απωθώ, σε Ξεν. **5.** αποκόπτω μέλος του σώματος, σε Κ.Δ.

ἐκ-κορέω, μέλ. — *ήσω*, σκουπίζω, σαρώνω, σε Αριστοφ.

ἐκ-κορίζω, μέλ. — *σω* (*κόρις*), καθαρίζω από κοριούς, σε Ανθ.

ἐκ-κορυφόω, διηγούμαι κάτι σύντομα, συνοψίζω, συγκεφαλαιώνω, σε Ησίοδ.

ἐκ-κουφίζω, μέλ. Αττ. — *ἴω* · **I.** εξυψώνω, εξαίρω, εκθειάζω, εξυμνώ, σε Πλούτ. **II.** ανακουφίζω, στον ιδ.

ἐκκράζω, φωνάζω, κραυγάζω, σε Πλούτ.

ἐκ-κρέμαμαι, Παθ., κρεμιέμαι από, εξαρτώμαι από, με γεν., σε Πλούτ.

ἐκ-κρεμάννυμι, μέλ. — *κρεμάσω* · **I.** κρεμώ από ή πάνω σ' ένα πράγμα· *τι ἔκτινος*, σε Αριστοφ. **II.** Παθ., προσκολλώμαι από ή σε, με γεν., σε Θουκ.· μεταφ., είμαι αφοσιωμένος, σε Ευρ.

ἐκκρεμής, -ές, αυτός που κρεμιέται από ή πάνω σε κάποιον, κρεμαστός, εξαρτώμενος, *τινος*, σε Ανθ.

ἐκ-κρήμμαμαι, = *ἐκκρέμαμαι*, με γεν., σε Ευρ.· *ρόπτρων χέρας*

ἐκκρημνάμεσθα, πιάνουμε το χερούλι της πόρτας με τα χέρια, στον ιδ.

ἐκ-κρίνω[ῖ], μέλ. — *ἴνω* · **1.** επιλέγω ή ξεχωρίζω, διαλέγω, απομονώνω, σε Θουκ. — *μτχ.* Παθ. αορ. *ἀ' ἐκκριθείς*, σε Σοφ. **2.** απομονώνω ως ατίμωση, διώχνω, αποβάλλω, εκδιώκω, όπως το Λατ. *tribu movere*, σε Ξεν. **3.**

αποκρύπτω, αποχωρίζω, *ὅταν ὁ νοῦς ἐκκριθῆ*, στον ιδ.

ἔκκριτος, -ον, διαλεκτός, επιλεγμένος, εκλεκτός, σε Αισχύλ., Σοφ.· ουδ.

ἔκκριτον ως επίρρ., πάνω από όλα, εξαιρετικά, σε Ευρ.

ἔκκρουσις, -εως, ή, χτύπημα, εκδίωξη, απόκρουση, βίαιη εξαγωγή, σε Ξεν.

ἔκκρουστος, -ον, αυτός που έχει δεχτεί χτυπήματα, που έχει αποκρουσθεί, ανάγλυφος, σφυρήλατος, σε Αισχύλ.

ἐκ-κρούω, μέλ. — *σω* · **1.** αφαιρώ με χτύπημα κάτι, *τι ἐκ τῶν χειρῶν*, σε Ξεν. **2.**

απωθώ, αποκρούω, σε Θουκ., Ξεν.· μεταφ., εμποδίζω κάποιον από κάτι, με γεν., σε Πλούτ. **3.** αποδοκιμάζω με σφυρίγματα έναν ηθοποιό και τον

αναγκάζω να κατέβει από τη σκηνή του θεάτρου, Λατ. *explodere*, σε Δημ. **4.** αναβάλλω, αποφεύγω με υπεκφυγές και προφάσεις, υπεκφεύγω, στον ιδ.·

ἐκκρ. τοῦς λόγους, ματαιώνω με αναβολή, υπεκφεύγω, σε Πλάτ.

ἐκ-κυβεύομαι, Παθ., χάνω στο παιχνίδι, χάνω στα ζάρια, με αιτ., σε Πλούτ.

ἐκ-κῦβιστάω, μέλ. — *ήσω*, πέφτω κατακέφαλα από άρμα, με γεν., σε Ευρ.·

ἐκκ.ὑπέρ τινος, κάνω μία τούμπα για κάτι, κάνω τούμπες, πηδώ, ανατρέπομαι πλήρως, σε Ξεν.

ἐκ-κυέω, μέλ. — *ήσω*, βγάζω ως φύλλα, σε Ανθ.

ἐκ-κυκλέω, μέλ. — *ήσω*, κυλώ, περιστρέφω, ιδίως μέσω του *ἐκκυκλήματος* (βλ. αυτ.)· *ἀλλ' ἐκκυκλήθητι*, εμπρός λοιπόν, παρουσιάσου! εμφανίσου!, δηλ. φανερώσου, σε Αριστοφ.

ἐκκύκλημα, -ατος, τό, θεατρικό μηχανήμα, το οποίο εξυπηρετούσε την εναλλαγή των προηγούμενων σκηνικών, καθώς και την επίδειξη του εσωτερικού του οίκου στους θεατές.

ἐκ-κῦλινδω, μέλ. — *κυλίσω [ῖ]*· Παθ. αορ. *ἀ' ἐξεκυλίσθην* · **1.** κυλώ προς τα

έξω, σε Αριστοφ.· ανατρέπω, συντρίβω, σε Ανθ. — Παθ., *ἐκ δίφροιο*

ἐξεκυλίσθη, κύλισε κατακέφαλα από το άρμα, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εξάγω,

απελευθερώνω, ξεμπλέκω — Παθ., απελευθερώνομαι, *τῆσδ' ἐκκυλισθῆσει τύχης*, σε Αισχύλ.· *ἐκκυλισθῆναι εἰς ἔρωτας*, «βουτώ», «πέφτω» με τα μούτρα σε ερωτικές περιπέτειες, σε Ξεν.

ἐκ-κῦμαίνω, μέλ. — *άνω*, ρίχνομαι προς τα έξω σαν κύμα, λέγεται για στρατιωτική γραμμή, στοίχιση, παράταξη, φάλαγγα, σε Ξεν.

ἐκ-κῦνέω, μέλ. -ήσω (ἔκκυνος), εκτελώ έρευνα, ψάξιμο, αναζήτηση, ψάχνω για ίχνη, λέγεται για κυνηγετικά σκυλιά ή λαγωνικά, σε Ξεν.

ἐκ-κῦνηγετέω, μέλ. -ήσω, συνεχίζω, εμμένω στην καταδίωξη, καταδιώκω, παίρνω από πίσω, κυνηγώ, *τινα*, σε Ευρ.

ἐκ-κῦνος, -ον (κῦων), λέγεται για κυνηγετικό σκύλο, αυτός που ψάχνει, που αναζητά, χωρίς να ακολουθεί ένα συγκεκριμένο ίχνος ή μια ιδιαίτερη οσμή, αυτός που χάνεται στην ίχνηλασία, σε Ξεν.

ἐκ-κῦπτω, μέλ. -ψω, εμφανίζομαι, ξεπροβάλλω από ένα μέρος, ξετρυπώνω, με γεν., σε Βάβρ.

ἐκ-κωμάζω, μέλ. -σω, εφορμώ αγρίως, σπεύδω με ορμή προς τα έξω, σε Ευρ.

ἐκ-κωφέω, μέλ. -ήσω, ξεκουφαίνω, σε Αριστοφ. — Παθ., μεταφ., *ἐκκεκώφεται ζίφη*, τα ζίφη, τα σπαθιά στόμωσαν, σε Ευρ.

ἐκ-κωφόω, μέλ. -ώσω, ξεκουφαίνω, σε Πλάτ. — Παθ., γίνομαι ολότελα κουφός, σε Λουκ.

ἐκ-λαγχάνω, μέλ. -λήζομαι, κερδίζω με λαχνό ή σε κλήρωση, σε Σοφ.

ἐκ-λακτίζω, μέλ. -σω, διώχνω με κλωτσιές, κλωτσώ προς τα πίσω, σε Αριστοφ.

ἐκ-λάλλέω, μέλ. -ήσω, μιλά δυνατά, ξεστομίζω, φλυαρώ, δημοσιοποιώ, κακολογώ, σε Δημ.

ἐκ-λαμβάνω, μέλ. -λήψομαι· **I**. λαμβάνω, παίρνω από άλλους, λαμβάνω κάτι ολόκληρο, σε Σοφ. κ.λπ. **II**. *ἔργα ἐκλ.* = *ἐργολαβέω*, αναλαμβάνω να εκτελέσω εργασία (ως εργολάβος), αναδέχομαι, αντίθ. προς το *ἐκδίδωμι* (την αφήνω), σε Ηρόδ. **III**. «συλλαμβάνω» κάτι με μία συγκεκριμένη σημασία, εκλαμβάνω, αντιλαμβάνομαι, εννοώ, Λατ. *accipere*, σε Πλάτ.· *ἐκλ. τι ἐπὶ τὸ χειρὸν*, σε Αριστ.

ἐκ-λάμπω, μέλ. -ψω, εκπέμπω λάμψη, ακτινοβολώ, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.

ἐκ-λανθάνω, αόρ. β' *ἐξ-ἐλάθον*· **I**. διαφεύγω εντελώς από την προσοχή κάποιου — Μέσ., με Παθ. παρακ. *ἐκλέλησμαι*, ξεχνώ, λησμονώ εντελώς, με γεν. πράγμ., σε Σοφ. **II**. Μτβ. σε ενεστ. **ἐκκληθάνω**, με αόρ. α' *ἐξέλησα*, Δωρ. *ἐξέλασα*· Επικ. αναδιπλ. αόρ. β' *ἐκλέλαθον*· κάνω κάποιον να ξεχνά εντελώς κάτι, με γεν. πράγμ., σε Ομήρ. Οδ.· με αιτ. πράγμ., *ἐκλέλαθον κιθαριστύν*, τον έκαναν να λησμονήσει εντελώς την κιθαρωδία του, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐκ-λαπάζω, ρίχνω έξω από ένα μέρος, με γεν., σε Αισχύλ.

ἐκ-λάπτω, μέλ. -λάψομαι, πίνω ένα ποτήρι μονορούφι, σε Αριστοφ.

ἐκ-λέγω, μέλ. -ζω, Παθ. παρακ. *ἐξείλεγμαι* και *ἐκλέλεγμαι*· **I. 1**. επιλέγω, ξεχωρίζω, διαλέγω, ξεδιαλέγω, απομονώνω, σε Θουκ., Ξεν. — Μέσ., εκλέγω για τον εαυτό μου, διαλέγω, επιλέγω, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ. **2**. Μέσ., επίσης, *ἐκλέγεσθαι τὰς πολιὰς τρίχας*, βγάζω, τραβώ, αφαιρώ τις γκριζες τρίχες κάποιου, σε Αριστοφ. **II**. φορολογώ, εισπράττω, συλλέγω φόρους, σε Θουκ.· με αιτ. προσ., *ἐκλ. τέλη τινάς*, επιβάλλω τέλη σε κάποιους, σε Αισχίν.· ομοίως και με γεν. προσ., σε Ξεν.

ἐκ-λείπω, μέλ. -ψω, **I. 1**. αφήνω, παραλείπω, παρασιωπώ, αφήνω κατά μέρος, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. — Παθ., *ὄνειδος οὐκ ἐκλείπεται*, δεν παραλείπει να εμφανιστεί, σε Αισχύλ. **2**. εγκαταλείπω, απαρνιέμαι, παραμελώ, παρατώ, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **3**. σε ελλειπτικές φράσεις, *ἐκλείπειν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα*, εγκαταλείπω την πόλη και καταφεύγω στα ορεινά, σε Ηρόδ.· *εἴ τις ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν* (λέγεται για το περσικό στρατιωτικό σώμα των «αθανάτων»), εἴν κάποιος ήθελε να αφήσει τον αριθμό ασυμπλήρωτο, ημιτελή, στον ίδ. **II**. αμτβ., **1**. λέγεται για τον ήλιο ή τη σελήνη, υφίσταμαι έκλειψη ή συσκότιση, σε Θουκ.· ολόκληρο, *ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ*

οὐρανοῦ ἔδρην, σε Ηρόδ.· πρβλ. **ἔκλειψις**. **2.** πεθαίνω, οἱ ἐκλελοιπότες, οἱ ἐκλιπόντες, οἱ πεθαμένοι, σε Πλάτ.· ολόκληρο, *ἐκλ. βίον*, σε Σοφ. **3.** γενικά, αφήνω, εγκαταλείπω, παύω, σταματώ, διακόπτω, τελειώνω, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** αποτυγχάνω, είμαι ανεπαρκής, σε Ευρ.

ἔκλειψις, -εως, ἡ, I. εγκατάλειψη, παράδοση, *τῶν νεῶν*, σε Ηρόδ. **II.** (από το αμτβ.), λέγεται για τον ήλιο ή τη σελήνη, έκλειψη, συσκότιση, εξαφάνιση, σε Θουκ.

ἐκλεκτός, -ή, -όν (ἐκλέγω), I. επίλεκτος, διαλεχτός, εκλεκτός, σε Θουκ., Πλάτ. κ.λπ. **II.** οἱ ἐκλεκτοί, αυτοί που έχουν επιλεχθεί από το Θεό, οἱ εκλεκτοί του Θεού, σε Κ.Δ.

ἐκλελᾶθειν, αναδιπλ. Επικ. αορ. β' του *ἐκλανθάνω*.

ἐκ-λέλῶμαι, Παθ. παρακ. του *ἐκλύω*.

ἐκλελῶμένος, επίρρ., νωθρά, ακόλαστα, χαλαρά, απερίσκεπτα, σε Πλούτ.

ἔκλειο, Επικ. αντί *ἐκλέεο*, β' ενικ. παρατ. του *κλέω*.

ἐκ-λέπω, μέλ. -*ψω*, εκκολάπτω, βγάζω το νεοσσό έξω από το κέλυφος ή το τσόφλι, βγάζω κλωσσόπουλα, κλώθω, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

ἐκ-λευκαίνω, κάνω κάτι κάτασπρο, ολόλευκο, λευκαίνω, ξασπρίζω, σε Ευρ.

ἐκ-λήγω, μέλ. -*ζω*, σταματώ, παύω τελείως, σε Σοφ.

ἐκ-ληθάνω, βλ. **ἐκλανθάνω II.**

ἐκλήθην, Παθ. αόρ. α' του *καλέω*.

ἔκκλησις, -εως, ἡ (ἐκλαθέσθαι), επιείκεια και ευσπλαχνία, συγχώρεση, σε Ομήρ. Οδ.

ἐκ-λιμπάνω, I. = *ἐκλείπω*, εγκαταλείπω, σε Ευρ. **2.** αμτβ., παύομαι, λήγω, στον ίδ.

ἐκλινθήμεις, Δωρ. αντί -*ημεν*, α' πληθ. Παθ. αορ. α' του *κλίνω*.

ἐκ-λίπαίνω, παχαίνω· — Παθ., παχαίνομαι, σε Πλούτ.

ἐκ-λίπεϊν, απαρ. αορ. β' του *ἐκλείπω*.

ἐκλιπής, -ές, I. αυτός που εξασθενεί, ελλιπής, ατελής, *ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο* = *ἔκλειψις*, σε Θουκ. **II.** αυτός που παραλείφθηκε, παραβλέφθηκε, παραμελήθηκε, στον ίδ.

ἐκλογή, ἡ (ἐκλέγω), I. επιλογή, διαλογή, προτίμηση, εκλογή, σε Πλάτ. **II.** εκείνο που έχει επιλεχθεί, απόσπασμα, εκλογή, περικοπή, εκλεκτή συλλογή αποσπασμάτων, σε Οράτ.

ἐκ-λογίζομαι, μέλ. Αττ. -*ιοῦμαι*, αποθ., **1.** λογαριάζω, αριθμώ, σε Πλούτ. **2.** σκέφτομαι, φρονώ, εξετάζω, μελετώ, συλλογίζομαι, στοχάζομαι πάνω σε, τι, σε Ηρόδ., Ευρ.· *περί τινος*, σε Θουκ. **3.** υπολογίζω, λογαριάζω, *οὐδείς αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται*, σε Ευρ.

ἐκλογισμός, ὁ, υπολογισμός, λογαριασμός, εκτίμηση, σε Πλούτ.

ἐκλόμην, συγκεκ. αντί *ἐκελόμην*, αόρ. β' του *κέλομαι*.

ἐκ-λοχεύω, μέλ. -*σω*, γεννώ, φέρνω στον κόσμο, σε Ευρ., σε Μέσ. — Παθ., γεννιέμαι, στον ίδ.

ἐκλῦσις, -εως, ἡ (ἐκλύω), I. απαλλαγή ή απολύτρωση από κάτι, με γεν., σε Αισχύλ. κ.λπ. **II.** αδυναμία, ατονία, εξασθένιση, λιποθυμία, σε Δημ.

ἐκλυτήριος, -ον (ἐκλύω), αυτός που βοηθά ή είναι κατάλληλος για απαλλαγή ή απελευθέρωση· *ἐκλυτήριον, τό*, απαλλαγή, σωτηρία, σε Σοφ.· εξιλεωτική θυσία ή προσφορά, σε Ευρ.

ἐκλυτός, -ον (ἐκλύω), I. εύκολος στη ρίψη, ελαφρύς, λέγεται για ακόντια, σε Ευρ. **II.** επίρρ. *ἐκλύτως*, νωθρά, σε Πλούτ.

ἐκ-λύω, μέλ. -*ύσω* [*ῶ*], Παθ. παρακ. *ἐκλέλῶμαι*, αόρ. α' *ἐξελύθην* [*ῶ*]. **I.** λύνω, αφήνω ελεύθερο κάποιον, ελευθερώνω από κάτι, με γεν., σε Αισχύλ., Σοφ. —

Παθ., απελευθερώνομαι, σε Πλάτ. — Μέσ., ελευθερώνω κάποιον, αποδεσμεύω, λυτρώνω από, με γεν., σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **Π.** χαλαρώνω, λύνω τη χορδή ενός τόξου, σε Ηρόδ.: *ἐκλύσων στόμα*, επιρρηπής στην αθυροστομία, σε Σοφ. **2.** φέρνω εις πέρας, τελειώνω, στον ίδ., Ευρ. **3.** χαλαρώνω, εξασθενώ — Παθ., λιποψυχώ, χάνω το θάρρος μου, παραλύω, σε Δημ. **4.** καταβάλλω, καταθέτω χρήματα, εξοφλώ, σε Πλούτ.

ἐκ-λωβάομαι, αόρ. *ἀ΄ ἐξελωβήθην* — Παθ., υφίσταμαι βαριές βλάβες, υβρίζομαι, προσβάλλομαι, σε Σοφ.

ἐκ-λωπίζω, μέλ. *-σω (λῶπος)*, γδύνω, γυμνώνω, αποκαλύπτω, σε Σοφ.

ἐκμᾶγειον, τό (ἐκμάσσω), εκείνο πάνω στο οποίο ή μέσα στο οποίο είναι τυπωμένο κάτι· επίσης, τύπωση, αποτύπωμα, μήτρα, καλούπι, σε Πλάτ.· μεταφ., *ἐκμαγειον πέτρης*, ομοίωμα βράχου, λέγεται για ψαρά που βρίσκεται πάντα πάνω στους βράχους, σε Ανθ.

ἐκ-μαίνω, μέλ. *-ᾶνῶ*· **1.** ξετρελαίνω, οδηγώ κάποιον στην τρέλα, σε Ευρ., Θεόκρ.: *ἐκμῆναι τινα δωμάτων*, οδηγώ κάποιον μαινόμενο εκτός σπιτιού, σε Ευρ. — Παθ., με Ενεργ. παρακ. *β΄ ἐκμέμηνα*, χάνω τα λογικά μου, τρελαίνομαι, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ. πράγμ., *ἐκμῆναι πόθον*, ανάβω, διεγείρω μέχρι μανίας την επιθυμία, σε Σοφ.

ἐκμακτρον, τό (ἐκμάσσω), καλούπι, μήτρα, φόρμα, σε Ευρ.

ἐκμᾶνήναι, απαρ. Παθ. αορ. *β΄ του ἐκμαίνω*.

ἐκ-μανθάνω, μέλ. *-μᾶθήσομαι*· **I.** μαθαίνω κάτι τέλεια, και στους ιστορικούς χρόνους, γνωρίζω κάτι στην εντέλεια, γνωρίζω πάρα πολύ καλά, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ. **II.** εξακριβώνω, εξετάζω διεξοδικά, ερευνώ προσεκτικά, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

ἐκμάξαι, απαρ. αορ. *α΄ του ἐκμάσσω*.

ἐκ-μαραίνω, μέλ. *-ᾶνῶ*, κάνω κάτι να ξεραθεί, να μαραθεί εντελώς, σε Ανθ. — Παθ., μαραίνομαι, σε Θεόκρ.

ἐκ-μαργόομαι, Παθ., παραφρονώ, ξετρελαίνομαι, σε Ευρ.

ἐκμαρτῦρέω, μέλ. *-ῆσω*, βεβαιώνω με τη μαρτυρία μου, με αιτ., σε Αισχύλ.

ἐκμαρτῦρία, ἡ, κατάθεση μάρτυρα, σε Δημ.

ἐκ-μάσσατο, γ΄ ενικ. αορ. *α΄*, επινόησε ή εφηύρε, *τι*, σε Ομηρ. Ὑμν.: βλ.

μαίομαι.

ἐκ-μάσσω, Αττ. *-ττω*, μέλ. *-ξω*, **I.** σκουπίζω, βγάζω (λάσπες κ.τ.λ.), σφουγγίζω (δάκρυα), σε Σοφ., Ευρ. — Μέσ., σφουγγίζω τα δάκρυα κάποιου, σε Ανθ. **II.** λέγεται για καλλιτέχνη, πλάθω, σχηματίζω, μορφοποιώ με κερί, γύψο ή πηλό, Λατ. *exprimere*, σε Πλάτ. — Μέσ., *τοκέων ἐκμάσσεται ἴχνη*, εντυπώνει από την αρχή τα ίχνη του πατέρα του, δηλ. περπατά στα χνάρια του, σε Θεόκρ.

ἐκ-μεθύσκω, μέλ. *-ύσω [ῦ]*, κάνω κάποιον να μεθύσει ολότελα, διαποτίζω με κάτι, με γεν., σε Ανθ.

ἐκ-μείρομαι, στον παρακ. *β΄ ἐξέμμορε τιμῆς*, αποκτά μέγιστο μερίδιο τιμής, έτυχε τιμής, σε Ομήρ. Οδ.

ἐκ-μελετάω, μέλ. *-ῆσω*, **1.** εκπαιδεύω με επιμέλεια, *τινα*, σε Πλάτ. **2.** μαθαίνω τέλεια, επαναλαμβάνω, μελετώ, εξασκούμεαι σε κάτι, *τι*, στον ίδ.

ἐκ-μελής, -ές (μέλος), αυτός που είναι εκτός τόνου, παράφωνος, σε Πλούτ.

ἐκ-μετρέω, μέλ. *-ῆσω*, μετρώ, καταμετρώ, *χρόνον*, σε Ευρ. — Μέσ., μετρώ για τον εαυτό μου, παίρνω μέτρα, *τι*, σε Ξεν.: *ἄστροις ἐκμετρούμενος χθόνα*, υπολογισμός θέσης με τη βοήθεια των άστρων, σε Σοφ.

ἐκ-μηνος, -ον (ἕξ, μήν), εξάμηνος, μισός του ετήσιου, σε Σοφ.

ἐκ-μηνύω, μέλ. -ύσω[ῶ], πληροφορώ, αναγγέλλω, διαμηνύω, φανερώνω, αποκαλύπτω, σε Πλούτ.

ἐκ-μηρύομαι, αποθ., **I.** ξετυλίγω σαν το κουβάρι της κλωστής· λέγεται για στρατό, φεύγω σε παράταξη φάλαγγας από μια τοποθεσία, με γεν., σε Πολύβ., Πλούτ. **II.** αμτβ., λέγεται για το στρατό, πορεύομαι σε φάλαγγα, σε Ξεν.

ἐκ-μῖμέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., μιμούμαι πιστά, παριστάνω, παρουσιάζω ακριβώς, σε Ευρ., Ξεν.

ἐκ-μῖσέω, μέλ. -ήσω, μισώ πολύ έντονα, αποστρέφομαι, σε Πλούτ.

ἐκ-μισθόω, μέλ. -ώσω, νοικιάζω, εκμισθώνω, *τί τινι*, σε Ξεν.

ἐκ-μολεῖν, απαρ. του αορ. β' *ἐξέμολον*, Επικ. γ' ενικ. *ἔκμολε*· βγαίνω, εξέρχομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· για ενεστ. βλ. **βλώσκει**.

ἐκ-μουσόω, μέλ. -ώσω, διδάσκω κάποιον κάτι, *τινά τι*, σε Ευρ.

ἐκ-μοχθέω, μέλ. -ήσω· **1.** κατασκευάζω, κατορθώνω με μόχθο, Λατ. *elaborare*, σε Ευρ. **2.** αγωνίζομαι, παλεύω μέσω, *πόνους*, στον ίδ. **3.** αποκτώ κάτι με κόπο, επιτυγχάνω, πετυχαίνω, στον ίδ. **4.** ξεφεύγω από τον κίνδυνο με κόπο, με αιτ., στον ίδ.

ἐκ-μυζάω, μέλ. -ήσω, συμπιέζω, στίβω, ρουφώ, εκμυζώ, σε Ομήρ. Ιλ.

ἐκ-μυκτηρίζω, μέλ. -σω, περιφρονώ κάτι, κοροϊδεύω, χλευάζω, σε Κ.Δ.

ἐκ-ναρκάω, μέλ. -ήσω, ναρκώνομαι, μουδιάζω εντελώς, σε Πλούτ.

ἐκ-νέμομαι, Μέσ. με Παθ. αόρ. α' *ἐξενεμήθην*, βγάζω για βοσκή· μεταφ., *ἐκνέμεσθαι πόδα*, στρέφω, γυρίζω, στρίβω το πόδι κάποιου, δηλ. απομακρύνω κάποιον, σε Σοφ.

ἐκνεοττεύω, εκκολάπτω, κλωσσώ, σε Αριστ.

ἐκ-νευρίζω, μέλ. -σω (*νεῦρον*), αφαιρώ τα νεύρα, τους τένοντες — Παθ., *ἐκνευρισμένοι*, εξασθενημένοι, σε Δημ.

ἐκ-νεύω, μέλ. -σω, αόρ. α' *ἐξένευσα* (πρβλ. **ἐκνέω**)· **I. 1.** στρέφω το κεφάλι μου κατά μέρος, στην άκρη, σε Ξεν. **2.** με αιτ., αποφεύγω, διαφεύγω, σε Ορφ. **II.** πέφτω κατακέφαλα, σε Ευρ. **III.** κάνω νεύμα σε κάποιον να απομακρυνθεί, με απαρ., στον ίδ.

ἐκ-νέω, μέλ. -νεύσομαι, αόρ. α' *ἐξένευσα*· κολυμπώ για να βγω έξω, κολυμπώ προς τη στεριά, πραγματοποιώ φυγή ή απόδραση που πραγματοποιείται με κολύμπι, σε Ευρ., Θουκ.· γενικά, διαφεύγω, διασώζομαι, σε Ευρ.

ἐκ-νήφω, μέλ. -ψω, κοιμάμαι για να συνέλθω από την παραζάλη της μέθης, ξεμεθώ, συνέρχομαι από μεθύσι, σε Ανθ.

ἐκ-νήχομαι, μέλ. -ζομαι· αποθ., *ἐκνέω*, κολυμπώ για να βγω έξω ή κολυμπώ μακριά, σε Λουκ.

ἐκ-νίζω, μέλ. -νίψω (προερχόμενο από το -νίπτω)· **I.** ξεπλένω, καθαρίζω, σε Ευρ. — Μέσ., ξεπλένομαι, Λατ. *dilue*, *οὐδέποτε ἐκνίψη τὰ πεπραγμένα*, σε Δημ. **II.** καθαίρω, εξαγνίζω, σε Ανθ.

ἐκ-νικάω, μέλ. -ήσω, πετυχαίνω κάτι με χρήση βίας ή με επιρροή, με πειθώ, σε Ευρ.· επιβάλλω την άποψή μου, σε Πλούτ. **II.** αμτβ., κερδίζω πλήρη νίκη, κατισχύω· μεταφ., έχω το «πάνω χέρι», υπερισχύω, επικρατώ, σε Θουκ.

ἐκνίψω, μέλ. του *ἐκνίζω*.

ἐκ-νόμιος, -ον (νόμος), ασυνήθιστος, θαυμαστός· επίρρ. -ίως, σε Αριστοφ.· υπερθ., *ἐκνομιώτατα*, στον ίδ.

ἔκ-νομος, -ον, παράνομος, Λατ. *exlex*, σε Αισχύλ.· επίρρ. -μωσ, αυτός που βρίσκεται εκτός τόνου, παράφρονος, φάλτσος, ασύμμετρος, ασύμφωνος, δυσανάλογος, στον ίδ.

ἔκ-νοος, -ον, συνηρ. -νους, -ουν, ανόητος, παράφρων, Λατ. *amens*, σε Πλούτ.

ἐκ-νοσφίζομαι, αποθ., σφετερίζομαι, οικειοποιούμαι, σε Ανθ.

έκοντί, επίρρ., εκούσια, με τη θέληση, σε Πλούτ.

έκούσιος, -α, -ον και -ος, -ον (έκών), **I. 1.** λέγεται για ενέργειες, πράξεις, θεληματικός, αβίαστος, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· *τὰ εκούσια*, θεληματικές πράξεις, αντίθ. προς *τὰ άκούσια*, σε Ξεν. **2.** σπανίως όπως το *έκών*, λέγεται για πρόσωπα, με τη θέλησή τους, που πράττουν από ελεύθερη βούληση, σε Σοφ., Θουκ. **II.** επίρρ., *-ίως*, σε Ευρ. κ.λπ.· ομοίως, *έξ εκουσίας* (ενν. γνώμης), σε Σοφ.· *καθ' εκουσίαν*, σε Θουκ.

έκπαγλέομαι, Παθ., **I.** καταλαμβάνομαι από έκπληξη ή θαυμασμό, ξαφνιάζομαι, καταπλήσσομαι, μόνο σε μτχ., σε Ηρόδ. **II.** παραξενεύομαι, θαυμάζω υπερβολικά, με αιτ., σε Αισχύλ., Ευρ.

έκπαγλος, -ον, μετάθ. αντί *έκπλαγος* (από το *έκπλήσσω*)· **I. 1.** φρικτός, φοβερός, λέγεται για πρόσωπα· υπερθ. *έκπαγλότατος*, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για πράγματα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** επίρρ., φοβερά, σφοδρά, βίαια, υπερβολικά, σε Όμηρ.· επίσης ουδ. ως επίρρ., *έκπαγλον* και *έκπαγλα*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** στους μεταγεν. ποιητές, θαυμάσιος, θαυμαστός, σε Αισχύλ., Σοφ.· επίρρ. *έκπαγλα*, θαυμάσια, φοβερά, στον ίδ.

έκπαιδευμα, -ατος, τό, βρέφος, νήπιο, παιδί, τέκνο, μαθητούδι, σε Ευρ.

έκ-παιδεύω, μέλ. *-σω*, ανατρέφω από την παιδική ηλικία, εκπαιδεύω πλήρως, παιδαγωγώ, σε Ευρ., Πλάτ.

έκ-παιφάσσω, ορμώ με μανία στη συμπλοκή, σε Ομήρ. Ιλ.

έκ-παίω, μέλ. *-παιήσω*, αόρ. *ά' έξ-έπαισα*· όπως το *έκβάλλω*· **I.** βγάζω κάποιον εκτός στόχου, αποθαρρύνω κάποιον, με γεν., σε Ευρ. **II.** Μέσ., διαφεύγω, δραπετεύω, φεύγω τρέχοντας, σε Πλούτ.

έκ-πάλλω, εκτινάσσω, σείω, δονώ, κουνώ — Παθ., εκτινάσσομαι, πηδώ έξω από, με γεν. *έκπαλτο* (συγκεκ. Επικ. Μέσ. αόρ. β' ως Παθ.), σε Ομήρ. Ιλ.

έκ-πᾶτάσσω, μέλ. *-ζω*, κτυπώ, πλήττω, βασανίζω, πατάσσω, καταβάλλω, σε Ευρ. — Παθ., *φρένας εκπεπαταγμένος*, αυτός που έχει πληγεί, που έχει υποστεί βλάβη στο μυαλό, σε Ομήρ. Οδ.

έκ-πάτιος[ᾱ], -α, -ον (πάτος), αυτός που βρίσκεται έξω από το συνήθη δρόμο, παραστρατημένος· υπερβολικός, υπέρμετρος, σφοδρός, βίαιος, τερατώδης, σε Αισχύλ.

έκ-παύω, μέλ. *-σω*, αδρανοποιώ, θέτω τέλος, σε Ευρ. — Μέσ., καταπαύομαι, σε Θουκ.

έκ-πειθω, μέλ. *-σω*, καταπειθω, σε Σοφ., Ευρ.

έκ-πειράζω, μέλ. *-άσω*, θέτω σε δοκιμασία, σε πειρασμό, με αιτ., σε Κ.Δ.

έκ-πειράομαι, μέλ. *-άσομαι [ᾱ]*, αόρ. *ά' έξεπειράθην [ᾱ]*· **1.** θέτω σε δοκιμή, ελέγχω, δοκιμάζω, εξετάζω, με γεν. προσ., σε Ηρόδ.· με απαρ., *έκπειρᾷ λέγειν*, με προκαλείς να μιλήσω, να πω κι άλλα, σε Σοφ. **2.** ερευνώ, ζητώ πληροφορίες για κάποιον, *τί τινος*, σε Αριστοφ.

έκ-πέλει, απρόσ., *έξεστι*, συμβαίνει, σε Σοφ.

έκ-πέμπω, μέλ. *-ψω*· **I.** λέγεται για πρόσωπα, **1.** στέλνω έξω, διώχνω, πετώ από ένα μέρος, με γεν., σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ. — Μέσ., σε Ομήρ. Οδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** βγάζω έξω με κάλεσμα, καλώ κάποιον έξω, βγάζω κάποιον έξω, αποπέμπω, εκβάλλω, στον ίδ.· ομοίως και στη Μέσ., στον ίδ. — Παθ.,

εξέρχομαι, αναχωρώ, στον ίδ. **3.** πετώ από ένα μέρος, ξαποστέλνω, σε Θουκ.

4. διώχνω κάποιον, απομακρύνω, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· χωρίζω με τη σύζυγο, παίρνω διαζύγιο, σε Ηρόδ.· ομοίως και στη Μέσ., Σοφ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, στέλνω έξω, στέλνω σε ξένη χώρα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.**

εκπέμπω, αποκαλύπτω, *σέλας*, σε Αισχύλ.

έκπεμψις, -εως, ή, αποστολή προς τα έξω, σε Θουκ.

ἐκ-πεπαίνω, κάνω κάτι ώριμο ή γινωμένο, μεστώνω, σε Θεόκρ.

ἐκπεπέτασμαι, Παθ. παρακ. του *ἐκπετάννυμι*.

ἐκπεπληγμένως, επίρρ. Παθ. παρακ. του *ἐκπλήσσω*, μέσα σε κατάσταση πανικού, σε Δημ.

ἐκπέποται, γ' ενικ. Παθ. παρακ. του *ἐκπίνω*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐκπεπταμένως, επίρρ. Παθ. παρακ. του *ἐκπετάννυμι*, υπερβολικά, ακόλαστα, σε Ξεν.

ἐκ-πέπτω, μεταγεν. τύπος του *ἐκ-πέσσω*.

ἐκπέπτωκα, παρακ. του *ἐκπίπτω*.

ἐκ-περαίνω, μέλ. -*ἄνω*, φέρνω εις πέρας, τελειώνω, σε Ευρ. — Παθ., ολοκληρώνομαι, εκπληρώνομαι, πραγματοποιούμαι, στον ίδ., σε Ξεν.

ἐκπέρᾱμα, τό, πέρασμα, έξοδος από..., *δωμάτων*, σε Αισχύλ.

ἐκ-περάω, μέλ. -*άσω* [*ᾱ*], Ιων. -*ήσω*· **1.** εξέρχομαι, βγαίνω, διέρχομαι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· *ἐκπ. βίον*, περνώ από, διέρχομαι την ζωή, σε Ευρ. **2.**

απόλ. λέγεται για βέλος, περνώ ανάμεσα, τρυπώ, διαπερνώ, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** απέρχομαι, φεύγω ή εξέρχομαι από ένα μέρος, με γεν., σε Ευρ.

ἐκ-περδικίζω, μέλ. -*σω* (*πέρδιζ*), ξεφεύγω, διαφεύγω όπως η *πέρδικα*, σε Αριστοφ.

ἐκ-πέρθω, μέλ. -*πέρσω*, καταστρέφω ολοκληρωτικά, συντρίβω, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

ἐκ-περίειμι, κινούμαι προς τα έξω κυκλικά, περιστρέφομαι, σε Ξεν.

ἐκ-περιπλέω, μέλ. -*πλεύσομαι*, περιπλέω ολόγυρα ώστε να πλήξω τον εχθρό απ' τα πλάγια, σε Πλούτ.

ἐκ-περισσῶς, επίρρ., εξαιρετικά υπερβολικά, σε Κ.Δ.

ἐκ-πέρυσι, επίρρ., περισσότερο από ένα χρόνο, σε Λουκ.

ἐκ-πετάννῳμι, μέλ. -*πετάσω*, Παθ. αόρ. α' *ἐξεπετάσθην*, παρακ. *ἐκπεπέτασμαι*, **1.** απλώνω, λέγεται για ιστίο, σε Ευρ.· για φτερά, σε Ανθ.· λέγεται για δίχτυ, σε Χρησμ. παρά Ηρόδ. **2.** μεταφ., *ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθεῖς*, πλήρως παραδομένος στη διασκέδαση, στο γλέντι, σε Ευρ.

ἐκπετήσιμος, -*ον*, αυτός που είναι έτοιμος να πετάξει μακριά από τη φωλιά, αυτός που μόλις απέκτησε φτερά (λέγεται για νεοσσό), σε Αριστοφ.

ἐκ-πέτομαι ή -πέταμαι, μέλ. -*πήσομαι*, αόρ. β' *ἐξεπτόμην ή -άμην*, και σε Ενεργ. *ἐξέπτην*· πετώ μακριά απ' τη φωλιά ή πετώ προς τα πάνω και φεύγω, σε Ησίοδ., Ευρ.

ἐκπεύθομαι, = *ἐκπυθάνομαι*, σε Αισχύλ.

ἐκπεφϋῖται, θηλ. μτχ. πληθ. παρακ. του *ἐκφύω*.

ἐκ-πηδάω, μέλ. -*πηδήσομαι*· **1.** πηδώ έξω, ορμώ προς μια κατεύθυνση, σε Ηρόδ. **2.** πραγματοποιώ έξοδο, σε Ξεν. **3.** αναπηδώ, πηδώ όρθιος ξαφνικά, ανατινάζομαι, σε Σοφ.

ἐκπήδημα, -*ατος*, τό, πήδημα προς τα πάνω, τίναγμα, *ὔψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος*, ύψος πολύ μεγάλο για να μπορέσει κάποιος να το υπερπηδήσει, σε Αισχύλ.

ἐκ-πηνίζομαι, μέλ. Αττ. -*ιοῦμαι*· γνέθω, πλέκω, κλώθω· μεταφ. λέγεται για συνήγορο, *αὐτοῦ ἐκπηνιέῖται ταῦτα*, θα τα αφαιρέσει, θα τα απομακρύνει από αυτόν μέσω τεχνασμάτων, μέσω στρεψοδικίας, σε Αριστοφ.

ἐκ-πιδύομαι[ϋ], αποθ., εκρέω, αναβλύζω, εκπηγάζω, σε Αισχύλ.

ἐκ-πίμπλημι, μέλ. -*πλήσω*, **I. 1.** γεμίζω εντελώς ένα κύπελο, σε Ευρ.· *ἐκπ. κρατήρας δρόσου*, τους γεμίζω πλήρως με υγρό, στον ίδ. **2.** χορταίνω, στον ίδ., σε Θουκ. **II.** συμπληρώνω, εκπληρώνω, σε Ηρόδ.· *ἀμαρτάδα ἐξέπλησε*,

εκπλήρωσε την πλήρη ποινή της αμαρτίας, στον ίδ. **III.** εκπληρώνω, πραγματοποιώ, συμπληρώνω, τελειώνω, σε Τραγ.

ἐκ-πίνω[ι], μέλ. -πίομαι, αόρ. β' ἐξέπιον, Επικ. ἐκπιον· **1.** πίνω από ή μονορούφι, πίνω μονορούφι οινοπνευματώδες ποτό, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και σε Παθ. παρακ., ἐκπέποται, στο ίδ., σε Ηρόδ.· αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονός, σε Αισχύλ. **2.** «πίνω άσπρο πάτο», ρουφώ εντελώς, πλήρες ἐκπ. κέρας, σε Σοφ.· μεταφ., ἐκπ. ὄλβον, σε Ευρ.

ἐκ-πιπράσκω, ξεπουλώ, εκποιώ, σε Δημ.

ἐκ-πίπτω, μέλ. -πεσοῦμαι, αόρ. β' ἐξέπεσον, παρακ. -πέπτωκα· **1.** πέφτω εκτός του άρματος, πετιέμαι έξω, εκτινάσσομαι, εκτροχιάζομαι, με γεν., σε Όμηρ. κ.λπ.· με δοτ. προσ., τόζον δέ οί ἐκπεσε χειρός, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λέγεται για ναυτικούς, ξεβράζομαι στη στεριά, Λατ. ejici, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για πράγματα, ναυαγώ, σε Ξεν. **3.** εκπίπτω, ξεπέφτω, δηλ. στερούμαι κάτι, γίνομαι έκπτωτος, Λατ. excidere, τινός ή ἔκ τινος, σε Αισχύλ. κ.λπ. **4.** εκδιώκομαι, εξορίζομαι, λέγεται για όσους έχουν εξοστρακισθεί, σε Ηρόδ., κ.λπ. **5.** κυκλοφορώ, διαδίδομαι, βγαίνω, στον ίδ., σε Ξεν. **6.** εξέρχομαι, βγάζω ως αποτέλεσμα, λέγεται για ψήφους, στον ίδ. **7.** διαφεύγω, αποδρώ, σε Θουκ. **8.** λέγεται για χρησμούς, εκδίδομαι, ανακοινώνομαι μέσα από το άδυτο, γνωστοποιούμαι, παρέχομαι, σε Λουκ. **9.** ξεφεύγω από, εκτρέπομαι, παραστρατώ, παρεκκλίνω, σε Ξεν., Αισχίν. **10.** πέφτω, φτάνω στο μηδέν, ξεπέφτω, σε Κ.Δ. **11.** λέγεται για ηθοποιούς, αποχωρώ, διώκομαι απ' τη σκηνή υπό τη συνοδεία αποδοκιμασιών, Λατ. explodi, σε Δημ.

ἐκπίτνω, = ἐκπίπτω, σε Αισχύλ.

ἐκπλήγεις, μτχ. Παθ. αορ. β' του ἐκπλήσσω.

ἐκ-πλεθρος, -ον (ἔξ, πλέθρον), αυτός που έχει μήκος έξι πλέθρα, δηλ. ενός σταδίου (184 μέτρων), σε Ευρ.

ἐκ-πλεος, ποιητ. -πλειος, -α, -ον, Αττ. -πλέως, -ων· **1.** αυτός που είναι τελείως γεμάτος από κάτι, ξέχειλος, με γεν., σε Ευρ. **2.** ολοκληρωμένος, πλήρης, επαρκής, λέγεται για τον αριθμό στρατεύματος, σε Ξεν.· άφθονος, πολύς, στον ίδ.

ἐκ-πλέω, μέλ. -πλεύσομαι· Ιων. -πλώω, αόρ. α' -έπλωσα· **I. 1.** αποπλέω, αναχωρώ, σηκώνω την άγκυρα, σαλπάρω, σε Ηρόδ. κ.λπ.· με γεν., αποπλέω από, σε Σοφ. **2.** μεταφ., ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, βγαίνω έξω απ' τη λογική, χάνω τα λογικά μου, γίνομαι έξω φρενών, σε Ηρόδ. **II.** ἐκπλ. τὰς ναῦς, πλέω γρηγορότερα από τα εχθρικά πλοία, τα ξεπερνώ, σε Θουκ.

ἐκπλεως, -ων, Αττ. αντί ἐκπλεος· ονομ. πληθ. ἔκπλεω.

ἐκπληγεν, Επικ. αντί -εσαν, γ' πληθ. Παθ. αορ. β' του ἐκπλήσσω.

ἐκ-πλήγνυμι, = ἐκπλήσσω, σε Θουκ.

ἐκπληκτικός, -ή, -όν (ἐκπλήσσω), αυτός που προξενεί, που προκαλεί έκπληξη, καταπληκτικός, τρομακτικός, φοβερός, εντυπωσιακός, σε Θουκ.

ἐκπληκτος, -ον, αυτός που έχει καταληφθεί από τρόμο, τρομαγμένος, έκθαμβος, σε Λουκ.

ἐκπληξίς, -εως, ή, (ἐκπλήσσω), κατάπληξη, ξάφνιασμα, σε Θουκ. κ.λπ.· ἔκπλ. κακῶν, τρόμος, φρίκη που προκλήθηκε από ατυχίες, συμφορές, σε Αισχύλ.

ἐκ-πληρώω, μέλ. -ώσω, = ἐκπίμπλημι· **I. 1.** γεμίζω κάτι εντελώς, γεμίζω ως επάνω, απογεμίζω, σε Ευρ. **2.** συμπληρώνω ένα συγκεκριμένο αριθμό, σε Ηρόδ., Σοφ. **3.** επανδρώνω πλήρως με ναύτες, ναῦς, σε Ηρόδ. **4.** εκπληρώνω, πραγματοποιώ, στον ίδ. **II.** ἐκπλ. λιμένα, διασχίζω το λιμάνι, Λατ. emetiri, σε Ευρ.

έκ-πλήσσω, Αττ. **-ττω**, μέλ. **-ζω**, **I**. χτυπώ προς τα έξω, βγάζω με χτυπήματα, εκδιώκω, σε Αισχύλ.· *απόλ.*, διώχνω, σε Θουκ. **II**. κάνω κάποιον να χάσει τα λογικά του, καταπλήσσω, ξαφνιάζω, σαστιζώ, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· συχνά στον Παθ. *αόρ. β'*, Επικ. *έξεπλήγην*, Αττ. *έξεπλάγην [ᾶ]*, *αόρ. α' έξεπλήχθην*, παρακ. *έκπέπληγμαι*. **1**. τρομάζω, εκπλήσσομαι, ξαφνιάζομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. κ.λπ.· *έκπλαγήναι τινι*, ξαφνιάζομαι, καταπλήσσομαι, σε Ηρόδ., ομοίως και *διά τι, επί τινι* κ.λπ.· *έκπλαγήναι τινα*, καταλαμβάνομαι από πανικό φοβούμενος..., σε Σοφ., Θουκ. **2**. γενικά, λέγεται για ξαφνικό, αιφνίδιο πάθος, χτυπιέμαι, πλήττομαι, σε Αισχύλ. κ.λπ.

έκπλοος, συνηρ. **-πλους, ό (έκπλέω)**. **I**. απόπλους, όταν το πλοίο αφήνει το λιμάνι, σε Αισχύλ., Θουκ. κ.λπ. **II**. πέρασμα, είσοδος λιμανιού, σε Αισχύλ. κ.λπ.

έκ-πλύνω[ϋ], *αόρ. α' έξεπλυννα*. **I**. ξεπλένω, βγάζω λεκέδες, ιδίως αφαιρώ χρώματα από ρούχα ή υφάσματα, σε Πλάτ. — Παθ., ξεπλυμένος, καθαρός, σε Ηρόδ. **II**. πλένω και καθαρίζω εντελώς, σε Αριστοφ.

έκπλύτος, -ον, αυτός που είναι ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος, λέγεται για χρώματα, σε Πλάτ.· *μεταφ.*, εξαγνισμένος, καθαρός από μίσημα, σε Αισχύλ. **έκπλώω**, Ιων. αντί *έκπλέω*.

έκ-πνέω, Επικ. **-πνεΐω**· μέλ. *-πνεύσομαι ή -οϋμαι*. **I. 1**. ξεφυσώ, βγάζω πνοή προς τα έξω, σε Πλάτ.· *κεραυνός έκπνέων φλόγα*, σε Αισχύλ. **2**. *βίον έκπν.*, βγάζω την τελευταία μου πνοή, εκπνέω, ξεψυχώ, πεθαίνω, στον ιδ., σε Ευρ.· *επίσης, έκπν. θυμόν, ψυχήν*, στον ιδ. **II**. *απόλ.*, **1**. σταματώ να φυσώ, γαληνεύω, ηρεμώ, κοπάζω, στον ιδ. **2**. πνέω προς τα έξω, λέγεται για άνεμο, σε Ηρόδ., Θουκ.· *βγαίνω ορμητικά*, σε Σοφ.

έκπνοή, ή, αέρας που βγαίνει απ' τους πνεύμονες, ξεψύχισμα, σε Πλάτ.

έκ-ποδών, επίρρ. (*έκ ποδών*) αντίθ. προς το *έμποδών*, μακριά από την πεπατημένη οδό, δηλ. έξω απ' το δρόμο, παράμερα, κατά μέρος, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· *με δοτ.*, *έκπ. χωρεΐν τινι*, αποφεύγω κάποιον, σε Ευρ.· *έκποδών ποιείσθαι*, βγάζω από τη μέση, ξεπαστρεύω, σκοτώνω, σε Ξεν.· *με γεν.*, *έκπ. χθονός*, απομακρύνω από αυτή, σε Ευρ.

έκ-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, βγάζω, παράγω, **I**. δίνω παιδί, δηλ. το δίνω προς υιοθεσία, σε Ισαίο. **II**. Μέσ., παράγω, γεννώ, σε Αριστοφ. **III**. συμπληρώνω, ολοκληρώνω, τελειώνω, αποτελειώνω, σε Ηρόδ.· *με γεν.* της ύλης, *Παρίου λίθου τὰ έμπροσθε έξεποίησαν*, έφτιαζαν όλο το πρόσθιο μέρος με μάρμαρο Πάρου, στον ιδ.

έκποίησης, -εως, ή, εκροή, εκπομπή, εξαπόλυση, αποβολή, σε Ηρόδ.

έκποίησητος, -ον, αυτός που δόθηκε προς υιοθεσία, υιοθετημένος, σε Αισχίν.

έκ-πολεμέω, μέλ. *-ήσω*, εξάπτω, εξερεθίζω, υποκινώ προς πόλεμο, καθιστώ κάποιον εχθρικό, σε Ξεν.

έκ-πολεμώω, μέλ. *-ώσω*, κάνω κάτι εχθρικό, εμπλέκομαι σε πόλεμο, σε Ηρόδ., Θουκ. — Παθ., γίνομαι εχθρός κάποιου, βρίσκομαι σε μακροχρόνια έχθρα με κάποιον, *τινί*, σε Ηρόδ.

έκπολέμοσις, -εως, ή, δημιουργία εχθρότητας, εχθροπραξίας, σε Πλούτ.

έκ-πολιορκέω, μέλ. *-ήσω*, αναγκάζω μία πολιορκούμενη πόλη να παραδοθεί, σε Θουκ., Ξεν. — Παθ., αναγκάζομαι να παραδοθώ, σε Θουκ.

έκ-πομπεύω, μέλ. *-σω*, περπατώ αγέρωχα, βαδίζω αλαζονικά, επιδεικτικά, καμαρωτά, σε Λουκ.

έκπομπή, ή (έκπέμπω), αποστολή, αποπομπή, εκδίωξη, σε Θουκ.

έκ-πονέω, μέλ. *-ήσω, **1**. εκτελώ εργασία, αποπερατώνω με κόπο, μοχθώ, Λατ. *elaborare*, σε Αριστοφ.· *κήμε μαλθακόν έξεπόνασε σιδαρέω*, με μετέβαλε από*

σκληρόκαρδο, μαλακό στην καρδιά, σε Θεόκρ.· *έκπ. τινά*, τον στολίζω, τον διακοσμώ, σε Ευρ. — Παθ., τελειοποιούμαι, ολοκληρώνομαι, σε Θουκ.· *έκπεπονημένος σίτος*, σιτάρι πλήρως κατειργασμένο, προετοιμασμένο για χρήση, σε Ξεν.· *έκπεπονησθαι τὰ σώματα*, τα σκληραγωγώ, τα γυμνάζω, τα ασκώ για να είναι σε καλή φυσική κατάσταση, στον ίδ. **2.** εκτελώ, σε Ευρ.· ομοίως και στη Μέσ., στον ίδ. **3.** αποκτώ κάτι με μόχθο, κερδίζω, στον ίδ.· με αιτ. και απαρ., *τοὺς θεοὺς έκπ. φράζειν*, καταφέρνω, πείθω τους θεούς να μιλήσουν, να πουν, στον ίδ. **4.** απόλ., εργάζομαι σκληρά, στον ίδ., Ξεν. **5.** εκτελώ μέσω έρευνας, εκτελώ εξονυχιστικά, ερευνώ, ψάχνω, σε Ευρ. **6.** λέγεται για τροφή, χωνεύω με κόπο, σε Ξεν. **7.** εργάζομαι, προσφέρω καλή εργασία, επεξεργάζομαι, σε Θεόκρ. **8.** στην Παθ., φθείρομαι, κατατρώγομαι, Λατ. *confici*, σε Πλούτ.

έκ-πορεύω, μέλ. -σω, κάνω κάποιον να βγει έξω, βγάζω έξω, εξάγω, σε Ευρ. — Μέσ., με Μέσ. μέλ. και Παθ. αόρ. *α΄*, εξέρχομαι, εξάγομαι, βαδίζω προς τα έξω, σε Ξεν.

έκ-πορθέω, μέλ. -ήσω· **I.** λεηλατώ, αρπάζω, σε Ευρ. κ.λπ. — Παθ., λέγεται για πρόσωπο, καταστρέφομαι, χάνομαι, σε Σοφ., Ευρ. **II.** λαφυραγωγώ, σε Θουκ.

έκπορθήτωρ, -ορος, ό, εξολοθρευτής, καταστροφέας, σε Ευρ.

έκ-πορθμεύω, μέλ. -σω, παρασύρω, μεταφέρω μέσω της θάλασσας· ο Ευρ. έχει Παθ. παρακ. *έκπεπόρθμευται* μαζί με Παθ. και Μέσ. σημασία.

έκ-πορίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, **I.** εφευρίσκω, επινοώ, σε Ευρ. **II.** προμηθεύω, χορηγώ, σε Σοφ., Αριστοφ. κ.λπ. — Μέσ., προμηθεύομαι, εφοδιάζομαι, σε Θουκ.

έκ-πορνεύω, μέλ. -σω, προάγω στην πορνεία, σε Κ.Δ.

έκ-ποτάομαι, Ιων. -έομαι, αποθ., κινούμαι, πετώ στον αέρα, λέγεται για νιφάδες χιονιού, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *πᾶ τὰς φρένας έκπεπότασαι*; (β΄ ενικ. Δωρ. παρακ.)· = *quae te dementia cepit?* σε Θεόκρ.

έκ-πράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I.** ολοκληρώνω, πράττω εξολοκλήρου, κατορθώνω, πετυχαίνω, Λατ. *efficere*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *τὸν καλλίνικον ἐξεπράξατε ἐς γόνον*, μετετρέψατε έναν επινίκιο, θριαμβικό ύμνο σε θρήνο, σε Ευρ. **II.** δίνω τέλος, σκοτώνω, καταστρέφω, εξολοθρεύω, Λατ. *conficere*, σε Τραγ. **III. 1.** ζητώ, απαιτώ, εισπράττω, συλλέγω φόρο, σε Ευρ.· με διπλή αιτ., *χρήματα έκπρ. τινά*, ζητώ, απαιτώ, αποσπώ χρήματα από κάποιον, σε Θουκ. **2.** απαιτώ τιμωρία για κάτι, τιμωρώ, εκδικούμαι, σε Σοφ., Ευρ.· ομοίως και σε Μέσ., σε Ηρόδ.

έκπρεπής, -ές (έκπρέπω)· **I.** αυτός που διακρίνεται, που ξεχωρίζει από όλους, υπέρτερος, αξιόλογος, διακεκριμένος, διαπρεπής, σε Ομήρ. Ιλ.· *μεγέθει έκπρεπεστάτα*, σε Αισχύλ.· *είδος έκπρεπεστάτη*, σε Ευρ. **II.** = *έξω του πρόποντος*, απρεπώς, τερατωδώς, φρικιαστικά, ανάρμοστα, σε Θουκ.· ομοίως και επιρρ. -πῶς, παράλογα, στον ίδ.

έκ-πρέπω, είμαι εξαιρετικός σε κάτι, διαπρέπω, υπερέχω, *τινί*, σε Ευρ.

έκπρησις, -εως, ή (έκ, πίπρημι), πρόκληση φωτιάς, ανάφλεξη, άναμμα, κάψιμο, σε Πλούτ.

έκπρήσσω, Ιων. αντί *έκπράσσω*.

έκ-πρίασθαι, αόρ. β΄ (βλ. ***πρίαμαι**), αγοράζω, εξαγοράζω, σε Ρήτ.

έκ-πρίω, μέλ. -πριοῦμαι, πριονίζω κάτι εντελώς, σε Θουκ.

έκ-πρόθεσμος, -ον, υπερήμερος, αυτός που βρίσκεται εκτός της προκαθορισμένης μέρας, του οποίου έχει λήξει η προθεσμία του και βρίσκεται σε υπερημερία, με γεν., σε Λουκ.

ἐκ-προθυμέομαι, δείχνω εξαιρετικό ζήλο, είμαι ιδιαίτερα ένθερμος ή ενθουσιώδης, σε Ευρ.

ἐκ-προΐημι, μέλ. -*προήσω*, βγάζω προς τα έξω, αναδίδω, προωθώ, στέλνω, σε Ευρ.

ἐκ-προκᾶλέομαι, Μέσ., προσκαλώ κάποιον ή τον φωνάζω να βγει έξω, *ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων*, σε Ομήρ. Οδ.

ἐκ-προκρίνω[ι], μέλ. -*κρίνω*, εκλέγω, διαλέγω, προτιμώ, *πόλεος ἐκπροκριθεῖσα*, σε Ευρ.

ἐκ-προλείπω, μέλ. -*ψω*, παρατώ, αφήνω, αρνούμαι, εγκαταλείπω, απαρνιέμαι, σε Ομήρ. Οδ.